NN 84/2020 (21.7.2020.), Presuda Upravnog suda u Splitu broj: 3 UsI-287/19-2 od 2. lipnja 2020.

UPRAVNI SUD U SPLITU

1575

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu Leandri Mojtić te Ljiljani Lijić zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja F. I. P. d.o.o. Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. N. M. odvjetnica u Odvjetničkom društvu M. & K. d.o.o., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, R. F. Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. T. d.d. Z., u postupku rješavanja spora između pretplatnika i operatora javnih komunikacijskih usluga H. T. d.d. Z., odlučujući o tužbi tužitelja od 25. veljače 2019., izvanraspravno
2. lipnja 2020.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, klasa: UP/I-344-08/18-01/1113, urbroj: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019., kao neosnovan.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je protiv osporavanog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, klasa: UP/I-344-08/18-01/1113, urbroj: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019. podnio tužbu Upravnom sudu u Zagrebu, a tužba je kod istog suda zavedena pod poslovnim brojem UsI-624/19.

Rješenjem poslovni broj UsI-624/19-5 od 22. ožujka 2019. Upravni sud u Zagrebu je dostavio tužbu tužitelja tuženiku na odgovor te je istovremeno pozvao zainteresiranu osobu H. T. d.d. Z., da sudjeluje u predmetnom upravnom sporu uz dostavu tužbe tužitelja na odgovor.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu 12. travnja 2019. zajedno uz spis tuženog tijela.

H. T. d.d. Z., ovdje zainteresirana osoba, nije dostavila odgovor na tužbu.

Na temelju Rješenja predsjednika Visokog upravnog suda RH u Zagrebu poslovni broj 31 Su-384/2019-2 od 8. srpnja 2019., a po prijedlogu predsjednice Upravnog suda u Zagrebu, predmetni upravni spis ustupljen je Upravnom sudu u Splitu, a sve u skladu s odredbom čl. 11. st. 3. Zakona o sudovima (»Narodne novine«, broj: 28/13, 33/15, 82/15 i 82/16 dalje ZS-a).

Odredbom članka 11. stavkom 1. ZS-a propisano je da će predsjednik zajedničkog neposredno višeg suda odrediti da u pojedinoj vrsti predmeta postupa drugi stvarno i mjesno nadležni sud, ako sud koji je po zakonu stvarno i mjesno nadležan zbog velikog broja predmeta koje ima u radu ne može u razumnom roku raspraviti te predmete i donijeti odluku, zbog postizanja ravnomjerne opterećenosti sudova ili zbog promjena u stvarnoj i mjesnoj nadležnosti sudova.

Stavkom 2., istog članka, propisano je da prijedlog za donošenje rješenja iz stavka 1. ovog članka mogu dati predsjednik suda i ministar pravosuđa. Predsjednik zajedničkog neposredno višeg suda odredit će rješenjem koji se predmeti ustupaju na suđenje drugom stvarno i mjesno nadležnom sudu.

Stavkom 3., istog članka, je propisano da će Sud prvog stupnja kojem je predmet ustupljen o tome obavijestiti stranke, odnosno njihove punomoćnike ili zastupnike uz prvo pismeno koje im bude upućeno.

Predmet je kod ovog Suda zaprimljen 11. srpnja 2019. i zaveden pod poslovnim brojem 3 UsI-287/19.

Protiv osporavanog rješenja tužitelj je podnio tužbu navodeći da u aktu nije pravilno primijenjen zakon, propis utemeljen na zakonu ili drugi zakonito donesen propis ili opći akt te da se u postupku koji je prethodio donošenju akta nije postupilo prema pravilima postupka. Tužitelj u tužbi opisuje kronologiju predmetne upravne stvari u bitnom navodeći da tužitelj do dana pisanja tužbe nije zaprimio nikakvu obavijest od strane operatora javnih komunikacija H. T. d.d. da bi isti izvršio promjenu na način da tužitelj više nema aktivnu ugovornu obvezu Ultra MAX2 paket. Da je tužitelj po primitku rješenja tuženika kontaktirao svog referenta u H. T. d.d. koji da o istom također nije imao saznanja, slijedom čega da tužitelj opreza radi podnosi predmetnu tužbu i protiv točke I. izreke pobijanog rješenja.

U odnosu na točku II. izreke pobijanog rješenja kojom se odbija zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na povrat svih neopravdanih novčanih iznosa po ispostavljenim računima, tužitelj navodi kako stav tuženika da nema osnove za otpis računa jer da korisnik (ovdje tužitelj) nije zatražio trajno isključenje usluge koja mu je pružana prije aktiviranja ugovornog odnosa za korisnički paket Poslovni Ultra MAX2 uz ugovoru obvezu od 24 mjeseca, nije na zakonu osnovan, te da je posljedično materijalno pravo pogrešno primijenjeno na štetu tužitelja. Tužitelj navodi da je nesporno, a što da i proizlazi iz obrazloženja pobijanog rješenja, kako je tuženik tijekom prvostupanjskog postupka nesporno utvrdio da H. T. d.d. nije dokazao da je korisnik pravodobno i pravovaljano zaprimio odgovarajuću obavijest o sklapanju pretplatničkog ugovora na daljinu. Također ističe kako nikada nije zatražio, niti ugovorio aktivaciju predmetnog Poslovnog Ultra MAX2 paketa putem teleprodaje, te da je iz navedenog razloga zatražio od H. T. d.d. dodatnu provjeru i snimku navodnog razgovora odnosno preslušavanje istoga, a što da je operater u oba stupnja odbio.

Da je odredbom čl. 261. st. 1. Zakona o obveznim odnosima propisano da ponuditelj mora ponudu danu telefonom ili brzojavom potvrditi ponuđeniku preporučenim pismom najkasnije slijedećeg radnog dana. Također, da je odredbom Zakona o zaštiti potrošača čl. 72. propisano pravo korisnika na jednostrani raskid ugovora na daljinu bez navođenja razloga za isto u roku od 14 dana.

Da tužitelj ni u jednom trenutku nije ni na koji način izrazio volju za sklapanjem ugovora i ranije navedenog paketa, a što da je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima temeljna pretpostavka za postojanje ugovornog odnosa, da isti nikada nije aktivirao spomenuti paket putem teleprodaje, te da isti nikada nije bio obaviješten pisanim putem kako je došlo do navodne aktivacije, a iz kojeg razloga da isti nikada nije mogao niti iskoristiti svoje zakonsko pravo raskida takvog ugovora bez naknade u roku od 14 dana, a što sve da nesporno proizlazi iz obrazloženja pobijanog rješenja.

Da je kao posljedica navedenog tužitelj bio u obvezi u vremenskom razdoblju od 22. 1. 2018., što da je datum kada je H. T. d.d. aktivirao sporni paket, pa sve do donošenja osporavanog rješenja tuženika 16. 1. 2019. godine kada tužitelj prvi put saznaje kako je HT navodno izvršio promjenu na način da tužitelj više nema aktiviranu ugovornu obvezu (budući da HT o istome tužitelja nikada nije obavijestio) podmirivati sve ispostavljene račune H. T. d.d., a sastavni dio kojih računa da je i naknada za ugovorni odnos.

Tužitelj ističe kako je pogrešan stav tuženika kako tužitelj nema pravo na otpis računa za razdoblje od siječnja 2018. g. pa nadalje iz razloga jer da nikada nije zatražio trajno isključenje usluge, budući da tužitelj nije niti mogao tražiti raskid ugovora i isključenje usluge bez plaćanja naknade za prijevremeni raskid (penala), a obzirom da je HT d.d. tužitelju aktivirao ugovornu obvezu te da se upravo iz navedenog razloga tužitelj obraćao H. T. d.d. dopisima od 27. 3. 2018. i na 13. 7. 2018., a sve iz razloga da se utvrdi kako tužitelj nikada nije ugovorio predmetu ugovornu obvezu, te da se istome omogući raskid bez naknade, te da se izvrši otpis ispostavljenih računa, međutim da je tužitelj svaki put od operatera HT d.d. dobio negativan odgovor uz obrazloženje da je ugovoren Ultra MAX2 paket putem teleprodaje. Slijedom navedenog da proizlazi kako operater HT d.d. nije postupio sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača te da je isti tužitelju aktivirao Ultra MAX2 paket uz ugovornu obvezu od 24 mjeseca, iako da tužitelj takav paket nije zatražio. Nadalje, da HT d.d. tužitelja nije obavijestio o aktivaciji kako bi isti koristio svoje zakonsko pravo raskida ugovora bez naknade, a kao posljedica navedenog da tužitelj u vremenskom razdoblju od 12 mjeseci nije bio u mogućnosti raskinuti ugovorni odnos, te da je posljedično bio u obvezi 12 mjeseci plaćati operateru mjesečnu naknadu za ugovornu obvezu koju isti nije ugovorio. Stoga tužitelj smatra da je tuženik prilikom donošenja osporavanog rješenja pogrešno primijenio Zakon radi čega je predložio da Sud usvoji tužbu te poništi osporavano rješenje, klasa: UP/I-344-08/18-01/1113, urbroj: 376-05-19-6 od 16. siječnja 2019. i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje, kao i da tužitelju naknadi troškove upravnog spora.

Tuženo tijelo u svom odgovoru na tužbu od 23. kolovoza 2019. u cijelosti je osporilo tužbene navode ističući kako je u provedenom upravnom postupku utvrdilo sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. Zakona o općem upravnom postupku (NN br. 47109; dalje: ZUP-a) i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a.

Tuženo tijelo se očitovalo na tužbene navode tužitelja navodeći da je konkretan razlog zbog kojeg tužitelj podnosi tužbu protiv osporavanog rješenja sadržan u činjenici da tužitelj putem daljinske prodaje u siječnju 2018. nije zatražio sklapanje i aktivaciju Poslovnog Ultra MAX2 paketa, ističući da je u konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik doista utvrdio kako zainteresirana osoba, H. T. d.d., nije dokazala da je tužitelj pravodobno i pravovaljano zaprimio odgovarajuću obavijest o sklapanju pretplatničkog ugovora uz ugovornu obvezu na razdoblje od 24 mjeseca za Poslovni Ultra MAX2 paket.

Da je tuženik tijekom provođenja upravnog postupka također utvrdio kako je zainteresirana osoba, po zahtjevu tužitelja, izvršila promjenu na pretplatničkom broju 052/387 200, na način da tužitelj više nema aktivnu ugovornu obvezu za Poslovni Ultra MAX2 paket, odnosno da je tužitelj vraćen na raniji pretplatnički odnos uz mogućnost da u bilo kojem trenutku zatraži raskid ugovora ili promjenu paketa.